

Kedvenc énekeim 13.: É 535.

Válts meg engem, Izrael Istene, minden szorongatásomból!

Emlékezzél meg igalmadról, Uram, és könyörületedről, mely öröktől való!

Gyönyörű első kategóriás nagybőjti ének. Kicsit fellebbenti a fátylat a megváltás titkáról: a szorongatásból való megváltást kéri. Az egyik gitáros ének (Tüzed, Uram Jézus) ki is mondja, hogy ki szorongat minket: „Szorongat a Sátán, de Te velem vagy, hű Szabadítóm, aki el nem hagy.”

Az É 535. ének további sorai a 24. zsoltárból valók: Isten irgalmát, könyörületét, bocsánatát kérjük. Az 50. zsoltárból tudjuk, hogy az Istennek tetsző áldozat a bűnbánó lélek, az alázatos, megtört szív. (Zsolt 50, 19.)

BÖKKENŐ

Egyszer egyik testvérünk azzal a panasszal fordult hozzám, hogy miért szerepel több énekünkben is „Izrael”. Őt ez nagyon zavarja. Bevallom, engem is. Sőt, mindjárt látni fogjuk, másokat is. De azért megpróbálom menteni, ami menthető.

Az Éneklő Egyház szerkesztői segítenek a dolog megértésében. Az É 535. ének bevezetőjében ezt írják: „*Izrael Istene*” – Ő maga nevezte így magát, aki ugyanaz tegnap, ma és mindörökké. Ugyanaz, aki a szabadulást megígérte Ábrahámnak, Izsáknak, Jákobnak (=Izraelnek), aki Izrael népét századokon át vezette és őrizte, aki az új Izraelnek, az Egyháznak Istene.”

Tehát az Úr maga nevezte így magát Mózesnek az égő csipkebokorból. (Kiv 3, 6.) Jákob másik neve Izrael. Jelentése: „Aki küzdött az Úrral”. (ld.: Ter 32, 23-29.) A későbbiekben így nevezi az Ószövetség Jákob (Izrael) utódait: *Izrael fiai*, vagy *izraeliták*, vagy *Izrael népe*, vagy egyszerűen csak *Izrael*.

Isten újszövetségi népe az Egyház, azaz az új Izrael. Ha el tudjuk fogadni ezt a magyarázatot, akkor már nem zavar annyira, amikor Izraelt énekelünk. (Pl. két adventi énekünkben: É 14-ben: „*én vagyok a te Urad és Istened, Izrael Szentje.*” illetve É 15-ben: „*Ó jöjj, ó jöjj Emmánuel, csak téged áhít Izrael.*”)

Egy helyütt az Éneklő Egyház szerkesztői is úgy döntöttek, hogy „leváltják” Izraelt. Az É 251. ének nem más, mint Mária hálaénekének, a Magnificat-nak (Lk 1, 47-55.) verses megfogalmazása. A szerző, Dienes Valéria, eredetileg így írta meg az 5. versszakot: „*Izrael dolgára örök gondja van ...*” Az É 251. énekben már így szól ez a sor: „*Igazak dolgára örök gondja van ...*” Ugyanebből a versszakból Ábrahám is kimaradt. Az eredeti „*Ábrahám és magva ismerte szavát*” helyett ez áll: „*benne bízó népe ismerte szavát*”.